

მაგრიცა

ინტერვიუ

ლალი ბადრიძესთან

საავტორო სვეტი

I can't help myself

რეცენზია

OK computer

თინეიჯერის ხმა

ინდივიდუალიზმი-რიტმის
რღვევიდან
განვითარებამდე

თავისუფალი რუბრიკა

ივლითა

აქტუალური თემა

NFT ბლოკაინი და
არტი

ელექტრონული ჟურნალი ახალი თაობისათვის

ლექტურათა მოსწავლეების ჟურნალი

2022 | N5

მატრისა

რედაქტორი / თასო ჯინფარაძე (XI კლასი)

არტ დირექტორი / თათია დათიშვილი (XI კლასი)

მხატვრული გაფორმება / ნინო მამადაშვილი (XI კლასი)

საანგლო სვეტი / ალესკა პოპიაშვილი (X კლასი)

აქტუალური თემა / მარიამ რაზმაძე (X კლასი)

ინსპირაციული ისტორია / ნიბა კვირიკაძე (XI კლასი)

რეკომენდაციები / ანი იაკობიძე (X კლასი)

ინტერვიუ / მარიამ კილაურიძე (X კლასი)

სასარგებლო რჩევები / სანდრო ორთოიძე (X კლასი)

UNPOPULAR OPINION / თათა ბობოხიძე (XI კლასი)

რეცენზია / დარი ჩხაიძე (XI კლასი)

თინეიჯერის ხმა / გუგა ესაიაშვილი (IX კლასი)

თავისუფალი რუბრიკა / ანა გვასალია (XII კლასი)

ბევრი რამ ვთქვით და გვსურს, კიდევ მეტი ვთქვათ, თამამად და უშიშრად. ამ ნომერში ჩვენი თავებიც კი გავაკვირვით, საკუთარ საზღვრებს გადავაბიჯეთ და ახალი რამ გამოვცადეთ. რედ. კოლეგიის წევრებმა მეტი კრეატივი გამოამჟღავნეს და ამას ნათლადც ნახავთ ჩვენს საავტორო სვეტსა და თავისუფალ რუბრიკაში. ამჯერად გვინდა გამოვხატოთ მეტი ინდივიდუალიზმი, სიამაყე და სინატიფე. ვცდილობთ შევქმნათ ის, რაც ისტორიას დარჩება, რასაც ნიავი ერთი გაფიქრების შემდეგ არ მოისვრის უსასრულობაში.

თუ ჩვენი მუდმივი მკითხველი ხართ, უკვე იცით ჟურნალის „მატრიცა“ ხარისხი. თუკი პირველად კითხულობთ, გამარჯობა... გთხოვთ, ჩვენთან ერთად შემოაბიჯოთ ამ ჯადოსნურ ნომერში. ერთად გავუგოთ ხელოვნებას გემო, ეს მატერიალური იქნება თუ ციფრული, ერთად ვისწავლოთ მოსმენა და ერთმანეთის მიღება. ჩვენ დაგანახებთ, როგორ ისწავლოთ სიტყვა „არა“ და მის ძალას ამ სიტყვის მიღმა. ინსპირაციული ისტორია იმას გაჩვენებთ, რომ „ადამიანი ანგელოზსა და ცხოველს შორის გადებული ხიდია“, ამის სილამაზეს კი ავტორი არაჩვეულებრივად აღგვინერს, საინტერესო ციტატებითა და გამორჩეული წერის სტილით.

უფროსი თაობისთვის ჩვენგან წარმოდგენელს გვინდა მივალწიოთ. დარწმუნებული ვარ, ვუცვლით შეხედულებას მომავალზე, ვუჩენთ იმედს ახალგაზრდობის მიმართ, ვახსენებთ ნამდვილ თავისუფლებას, ყველა თავისი ნაკლით, არასრულყოფილი სრულყოფილებით. ხოლო რაც შეეხება მოზარდებს და ახალგაზრდა თაობას, მინდა მჯეროდეს, რომ მათ ხმას ვაჟღერებთ. ვაგრძნობინებთ, რომ ვხედავთ, ვუსმენთ და გვეამაყებიან. გამოუცდელი, მაგრამ უშეცდომო ცხოვრება არ ღირს. ამიტომ მოდით, ერთად დავტკბეთ, ერთად ვიფიქროთ, და, თუ საჭიროა, ერთად ვიტყვი კიდევ.

თეთრი მარგალიტისებრი სტრეპტოკოკი შემოქმედმა თითის ანაბეჭდში გაამწესა. მას ისლა დარჩენია, გზა გაიკვალოს რამდენიმე წესის დაცვით. ის ყოველ დილით გარიჟრაჟზე დგება, გაღვიძების პირველი წამებით ტკბება, როდესაც არაფერი გახსოვს და შენი ტკივილიც კი არ არსებობს, მაგრამ მალევე მისი ტვინი ხვდება, რომ რეალობის კარიბჭეს მიაღდა და დროა კიდევ ერთი დღე განვლოს უშველებელი კითხვების პასუხებზე ნადირობაში.

2021 წლის 31 ოქტომბრის ღამეს თეთრ კოკს ძლიერი უძილობა შემოაწვა და გადაწყვიტა თითის ანაბეჭდში გაესეირნა. აიღო ყავისფერი ხურჩინი და გრძელ ტალღოვან გზას გაუყვა. ბევრი იარა თუ ცოტა, ანაბეჭდის მიჯნამდე მივიდა, სადაც ის არასდროს ყოფილა. გაოცებულმა კოკმა თავი წრიულ სივრცეში ამოიწნო, მაგრამ რეალობას თვალი ვერ გაუსწორა. მისი პრობლემაც ეს იყო, ყოველთვის ბედნიერებას ეძებდა, მაგრამ ამისათვის საჭიროა რეალური პრობლემები დაინახო და მათი გადაჭრისთვის იბრძოლო. კოკი კი დღე და ღამე სამყაროს ევედრებოდა გაეთავისუფლებინა ამ უსასრულო მარტოობისგან და უსუსურობისგან. გახდა ხუთი საათი, ის კი წრიული ჩირქის შუაში ზის და კანკალებს. ფიქრობს ერთ-ერთი წესის დარღვევაზე, მაგრამ გამბედაობა არ ყოფნის. თეთრი სტრეპტოკოკის მარგალიტებში იმედი მაინც ჩქეფს და დასასრულის კედელს ვერ უახლოვდება. გამამხნეველები ფრაზებით ცდილობს, თავს უფლება მისცეს დამასრულებელი ნაბიჯი გადადგას, მაგრამ მარგალიტები ისევ ეწინააღმდეგებიან.

კოკი კომუნიკაციას ცდილობს მარგალიტებთან, მაგრამ მისი სიტყვები მგლის ყმუილს ჰგავს. უცნაური ხმები მყუდროობას ურღვევს, მაგრამ იმასაც ვერ ხვდება, ეს თვითონ კოკია, მარგალიტები თუ შემოქმედი. კოკის ტვინის ოკეანეში ზვიგენები ნადირობენ და მსხვერპლს - სტრეპტოკოკს - გაუსაძლის ტკივილს აყენებენ.

- აღარ შემიძლია ამ ტკივილის გაძლება. ნეტავ ჭადრაკის დაფაზე მიწევდეს ცხოვრება ჩემს ლაჩარ თავთან ერთად. ველარ ვუძლებ მარტოობას. მარგალიტებიც, რომლებიც ჩემი მეგობრები არიან, რეალურად მე ვარ. - კოკი
- შენ შექმენი შენი რეალობა და მე ნუ მადანაშაულებ. შენ ის ხარ, რასაც ხედავ. შენი რეალობა ისეთივე ყალბია, როგორც შენი და მარგალიტების ერთობა. გამოსავალი შენ თვითონ იპოვე. ნუ ევედრები სხვას და შენს სისუსტეს ნუ ამჟღავნებ. - გაურკვეველი ხმა

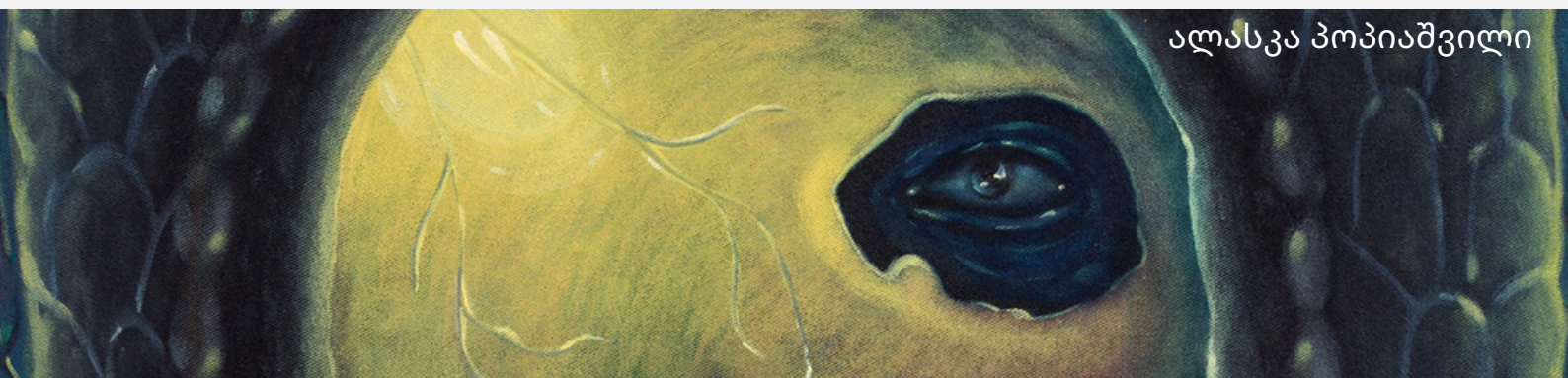
თეთრი სტრეპტოკოკი დადუმდა და ტვინში ყველა ხმა გაქრა გარდა ერთისა: „რისთვის ღირს ცხოვრება“? თეთრი კოკი ცდილობს იპოვოს მიზეზი, რომელიც ყველაფერს გააძლებინებს, მაგრამ ის ხომ სულ მართა, გარემო ბედნიერებას აღარ ანიჭებს, მხოლოდ მარგალიტების ბუტბუტი, „ჩვენ შენ გვიყვარხარ“, არღვევს მარადიულ სიჩუმეს. მისთვის ძნელია დაიჯეროს ჭეშმარიტი სიყვარული კოკის მიმართ. ის თვლის, რომ ის მარტოობისთვისაა გაჩენილი და სწორედ ამიტომ გაამწესა შემოქმედმა ის თითის ანაბეჭდში, სრულიად მარტო.

- დროა ნავიდე...

მარგალიტისებრი კოკი მარტოობასთან ბრძოლაში დანებდა. საპყრობილე მარტოობას გვაჩვენებს, მაგრამ დანებებას დისკომფორტი მოჰყვება და გამკლავება ძალზე რთულია.

დრო ნელა გადიოდა, მაგრამ კოკი სწრაფად ნებდებოდა. მარგალიტების ჩურჩულსაც აღარაფრად აგდებდა. ნელ-ნელა უახლოვდებოდა კედელს, შემდეგ უკან იწეოდა. მისთვის დასასრული შავი უსასრულო არაფერი იყო, მაგრამ სადამდე გრძელდება უსასრულობა? მოვიდა დრო და მისი ძმობილი მარგალიტები სამუდამო ძილს მიეცნენ. თეთრმა სტრეპტოკოკმა ღრმად ჩაისუნთქა, ძალა მოიკრიბა და ძლიერად შეეჯახა კედელს. არემარე წითელმა ქარმა მოიცვა, კოკის სხეულმა კედელში შეაღწია და დაიწყო ბრძოლა სიცოცხლისთვის, მაგრამ მან ნაბიჯი უკვე გადადგა და უკან დაბრუნება კი გვიანია. თეთრი სტრეპტოკოკი გაუჩინარდა. მისი ოცნება, რომ დაეფასებინათ, აუხდენელი დარჩა. მისი უკვდავი სული წარსულის აჩრდილი გახდა, ხოლო მისი ანწყო - პატარა ადამიანის საწოლის ქვეშ ბუდის აშენება და შიშის ხმაურის გამოწვევა იქამდე, სანამ პატარა ადამიანი არ მოექცევა თითის ანაბეჭდში და მიხვდება, რომ საწოლის ქვეშ მყოფი დემონი მისივე ტვინშია.

სწორედ ამ იგავის ინსპირაციის წყაროა სან იუანის და ფენგ იუს მიერ შექმნილი ფსიქოლოგიური განსაცდელის მანქანა „I can't help myself“, რომელიც განთავსებული იყო გუგენჰაიმის მუზეუმში 2019 წლამდე. ნაცრისფერი რობოტი ცდილობს წითელი სითხის განმენდას, მაგრამ წითელი სითხე ისევ თავის ადგილს უბრუნდება. ნუთუ ესაა ადამიანის ვალი დედამიწაზე, რომელიც ან უნდა გადაიხადო წითელი სითხის უსასრულო წმენდით ან თეთრი სტრეპტოკოკით გადადგა ნაბიჯი და თავი წითელ ქარში იცნო.

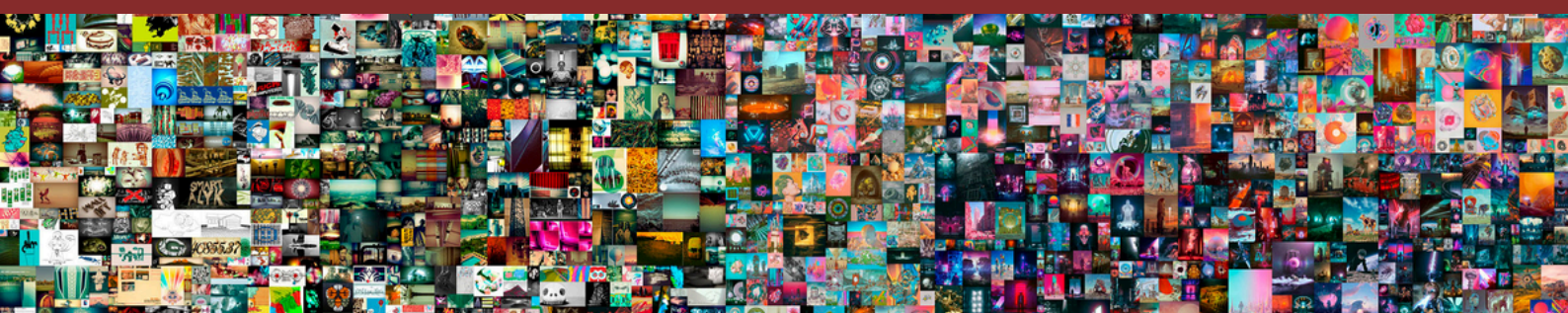
2022 წელს აღარავის უკვირს კაცობრიობის ტექნოლოგიური განვითარება. რამდენიმე ათწლეულში მოვახერხეთ ცხოვრების მნიშვნელოვანი ნაწილის ციფრულად გადატანა, მაგალითად ვირტუალური რეალობა ანუ VR 1968 წელს შეიქმნა, პირველი პერსონალური კომპიუტერი - 1975 წელს, და სულ რაღაც 14 წლის წინ გაჩნდა ციფრული ფული. ეს ბოლო პერიოდია კი პოპულარობა მოიპოვა NFT-მ.

წინა წლის სექტემბერს თვალი მოგვკარი სტატიას პოპულარული YOUTUBE ვიდეოს (CHARLIE BIT MY FINGER) 700 000 დოლარად გაყიდვაზე. თავიდან ეს სტატია ნამდვილი არ მეგონა. ვერ ვხვდებოდი, როგორ შეიძლება ასეთი ვიდეო გაიყიდოს თითქმის ერთ მილიონ დოლარად. ამის შემდეგ მივაღიქვე სიტყვა NFT-ს. მარტივად რომ ავხსნა, NFT ანუ NON FUNGIBLE TOKEN, არის ციფრული ქონება. NFT ისევე არის აწყობილი, როგორც ბიტკოინი ან ნებისმიერი სხვა კრიპტოვალუტა. ის ინახება ბლოკჩეინზე, რაც არის ციფრული გარიგებების შესახებ მონაცემების ბლოკების ჯაჭვი, სადაც თითოეული ბლოკი შეიცავს ინფორმაციას მის წინა და შემდგომ ბლოკზე. მასში ინფორმაციის შეცვლა თითქმის შეუძლებელია.

NFT-ს პირველი მცდელობები იყო 2012-2013 წლებში ფერადი მონეტების სახით. ახლა მისი ძირითადი მიზანია ციფრული არტისტების დაფასება. მაგრამ იმ JPEG-ის ან ვიდეოს ნაცვლად ვყიდულობთ მის ორიგინალურ კოდს ბლოკჩეინზე, რაც განასხვავებს მას ამ იგივე ნივთის ასლისგან. როგორ სწრაფადაც გახდა NFT პოპულარული, ისე მალე შეიტყვეს მასზე დიდმა კომპანიებმა. NIKE ახლა ყიდის ფეხსაცმელებს ციფრული ფორმით, ამ ბიზნესში კოკა კოლა, მეტა, ტვიტერი და სხვა დიდი კომპანიებიც ჩაერთვნენ. დღეს NFT-ს შეძენა და შექმნა უმარტივესია. ლონდონში 12 წლის ბენიამინ აჰმედმა შექმნა NFT კოლექცია WEIRD WHALES, რომელიც მოიცავდა 3 350 პიქსელირებულ ვეშაპს. მან ამ კოლექციით მიიღო 400,000 დოლარი. ყველაზე ძვირადღირებული NFT კოლექცია მაიკ ვილკენმენის ნამუშევარი სახელად „EVERYDAYS“ გაიყიდა 69.3 მილიონ დოლარად. მილიონობით დოლარის შოვნა არასდროს ყოფილა ასეთი იოლი. ამ ყველაფერში არაფერია ცუდი. ადამიანს აქვს უფლება, თავისი ფული როგორც მოესურვება ისე დახარჯოს და მესმის, როდესაც დიდი კომპანიები ამით სარგებლობენ, მაგრამ როდესაც კომპანია იყენებს გარდაცვლილი ადამიანის TWITTER პროფილს, რათა NFT გაყიდოს, უკვე ზედმეტია. ამის გამო ვერ გავიგე, უნდა მომწონდეს თუ არა NFT. ბევრი თვლის, რომ ის თაღლითობაა, პირამიდის სქემაა. არიან ადამიანები, რომლებიც თვლიან, რომ NFT არის მომავალი, რაც ალბათ იმის გამოა, რომ რაც უფრო ციფრული ხდება ცხოვრება მით უფრო საჭირო ხდება ციფრული ქონების ფლობა. ასევე ისინი ძალიან ჰგვანან კრიპტოვალუტას, ერთადერთი განსხვავება ისაა, რომ NFT-ს გაცვლა ვერ ხდება. რადგან ეს საკმაოდ ახალი იდეაა, მათი ღირებულება დამოკიდებულია NFT-ის სენტიმენტალურ ფასზე, რომელსაც აკონტროლებს მყიდველი და გამყიდველი. საგულისხმოა, რომ მათი მოპარვაცაა შესაძლებელი და თუ ისინი ერთხელ მოიპარეს, მისი დაბრუნება შეუძლებელი იქნება.

ამჟამად NFT-ს ყველაზე დიდი პრობლემაა მისი ეფექტი გარემოზე. მიუხედავად იმისა, რომ ეს ციფრული ქონებაა, ის დიდ ზიანს აყენებს გარემოს, რადგან მათი შექმნისთვის და გაყიდვისთვის ენერგიის დიდი დოზით გამოიყენება საჭირო. მოკლედ რომ ითქვას, NFT ჯერ კიდევ დასახვედრია. მასზე ისეთივე რეაქციები აქვს ხალხს, როგორც ბიტკოინზე და ზოგადად კრიპტოვალუტაზე, როდესაც ის ახალი იყო. უმრავლესობას ეს სისულელე ეგონა, მაგრამ ახლა ერთი ბიტკოინი 43000 აშშ დოლარი ღირს. ჩემი პირადი აზრით, სიახლეებს უნდა მივესალმოდეთ. NFT-ს შემთხვევაში, როდესაც საზოგადოება მას უფრო მიეჩვევა და ეს ნორმალური გახდება, მათ შესახებ იგივე დამოკიდებულება ექნება ხალხს, როგორიც ახლა კრიპტოვალუტაზე აქვს.

ინსპირაციული ისტორია

ჩარლზ ბუკოვსკი

„ჩარლზ ბუკოვსკი ერთი ლოთი, მექალთანე, აზარტული მოთამაშე, ხეპრე, წუწურაქი და უსაქმური კაცი იყო, რომელიც ყველაზე რთულ დღეებში პოეტობდა კიდეც. ის არის ალბათ უკანასკნელი ადამიანი, რომლის მაგალითიც შეიძლება ნიმუშად გამოგადგეს ან პრაქტიკული რჩევების წიგნში იხილო, ამიტომაც მისით დავიწყოთ“ - ასე იწყებს მარკ მენსონი საკუთარ წიგნს სახელად „ფეხზე დაკიდების ნატიფი ხელოვნება“. ავტორს ბუკოვსკი მაგალითად მოჰყავს, რათა მიგვახვედროს „არ ვეცადოთ“ - აი ამ ფრაზის - ნამდვილ მნიშვნელობას. ბუკოვსკი წარუმატებლობის მიუხედავად არ წყვეტს წერას და საკუთარ მიზანს საბოლოოდ აღწევს. ამიტომაც უცნაურია მის საფლავზე ამოტივტივებული სწორედ ეს წარწერა. როგორც მარკ მენსონი წერს: „საქმე ისაა, რომ მილიონობით წიგნის გაყიდვისა და სახელის მოხვეჭის მიუხედავად ბუკოვსკი წარუმატებელი ადამიანი იყო, და ეს თავადაც მშვენივრად იცოდა. მისი ტრიუმფი გამარჯვების ურყევმა სურვილმა კი არა, იმ ფაქტმა განაპირობა, რომ შესანიშნავად აცნობიერებდა და აღიარებდა თავის ხელმოცარულობას და გულწრფელად წერდა ამის შესახებ... ერთი სიტყვით, ბუკოვსკის პოპულარობის ნამდვილი მიზეზი ისაა, რომ ხელმოცარულიც კარგად გრძნობდა თავს და წარმატება სულ ფეხებზე ეკიდა“. მწერლის აზრით, თუ საჭიროა ვეცადოთ, რომ ვწეროთ, ეს მწერლობა არაა. ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ბუკოვსკი არ ცდილობდა, რომ ეწერა, ის უბრალოდ არ ცდილობდა, ნდომოდა ყოფილიყო მწერალი.

ბუკოვსკიმ ფრაზა „არ ვეცადოთ“ 1963 წელს ჯონ უილიამ კორინგტონისთვის მიწერილ წერილში ახსნა: "ვიღაცამ მკითხა: "რას აკეთებ? როგორ წერ, ქმნი?" არ ვქმნი, მე ვუთხარი მათ. თქვენ არ ცდილობთ. ეს ძალიან მნიშვნელოვანია: არ სცადოთ არც კადილაკებისთვის, არც შემოქმედების ან უკვდავების გამო. თქვენ დაელოდეთ და თუ არაფერი მოხდება, თქვენ კიდეც დაელოდეთ. ის მალა, კედელზე მყოფი ბუზივითაა. შენ ელოდები როდის მოვა. როდესაც საკმარისად მოგიახლოვდება, რათა მიწვდე, დაარტყი და მოკალი. ან თუ მოგეწონება - მისგან შინაურ ცხოველს ქმნი".

ბუკოვსკის ისტორია ინსპირაციულია, რადგან მან საკუთარ ტკივილში მოახდინა რეალიზება ყველანაირი პოზის გარეშე, სრული გულწრფელობით, ამბიციებისგან დაცლილმა. ბუკოვსკი ამბობს, რომ მამამისი შესანიშნავი მასწავლებელი იყო, რადგან მან

ბუკოვსკის ცხოვრების ხიბლი სწორედ ის არის, რომ ის ძალიან რეალისტურია. ბუკოვსკიმ იცოდა, რომ ცხოვრებაში ტკივილის არიდება შეუძლებელია, და ამიტომ არ ცდილობდა ამას. მან აირჩია დატანჯულიყო შიმშილით და არა ფოსტაში მუშაობით. ზუსტად ამაში მდგომარეობს ბედნიერების გასაღები - აირჩიო რით იტანჯო. ბუკოვსკი იტყოდა "თუ აპირებ სცადო, ბოლომდე სცადე".

ასწავლა ტკივილი, ტკივილი მიზეზის გარეშე. ბედნიერების მიზნად ალება არასწორია, რადგან გვახსენებს ჩვენს ნაკლოვანებებს. ანუ ადამიანებს გააჩნიათ ერთგვარი ილუზია, რომ ყველაფრის წესრიგში ქონაა ბედნიერება. ნიცშეს აზრით კი ბედნიერება გვერდითი მოვლენაა: ხელოვანი წლები იტანჯება რათა შექმნას შედეგრი, და ეს არ ახარებს მას. მას აბედნიერებს შექმნილი სილამაზე. ადამიანი, რომელიც მარკებს აგროვებს, ამას იმიტომ კი არ აკეთებს, რომ ეს აბედნიერებს, არამედ იმიტომ, რომ ეს მისთვის საინტერესოა. ნიცშე ფიქრობს, რომ ადამიანს რეალურად ცხოვრების აზრის პოვნა სურს და არა ბედნიერება. ისევე როგორც ბედნიერება, უბედურებაც ცხოვრების შემადგენელი ნაწილია. „ტკივილი არის მოცემულობა. პოზიტიური გამოცდილებისკენ ლტოლვა თავისთავად ნეგატიური გამოცდილებაა. ხოლო ნეგატიურ გამოცდილებასთან შეგუება სხვა არაფერია, თუ არა - პოზიტიური გამოცდილება.“

ზუსტად ესაა ჰედონიზმის პარადოქსი, რომელსაც ასევე უწოდებენ სიამოვნების პარადოქსს, და ის გულისხმობს პრაქტიკულ სირთულეებს, რომლებიც წარმოიქმნება სიამოვნების ძიებაში. ჰედონისტისთვის სიამოვნების მუდმივმა ძიებამ შეიძლება არ მოიტანოს ყველაზე რეალური სიამოვნება ან ბედნიერება გრძელვადიან პერსპექტივაში - ან თუნდაც მოკლევადიან პერსპექტივაში, როდესაც შეგნებულად სწრაფვა სიამოვნების მიღებაში ხელს უშლის ამ სიამოვნების განცდას.

"მე მაქვს ორი არჩევანი - დავრჩე ფოსტაში და გავგიჟდე... ან დავრჩე აქ, ვითამაშო მწერალი და შიმშილით მოკვდეთ. მე გადავწყვიტე შიმშილით მოკვდეთ" - თქვა ბუკოვსკიმ.

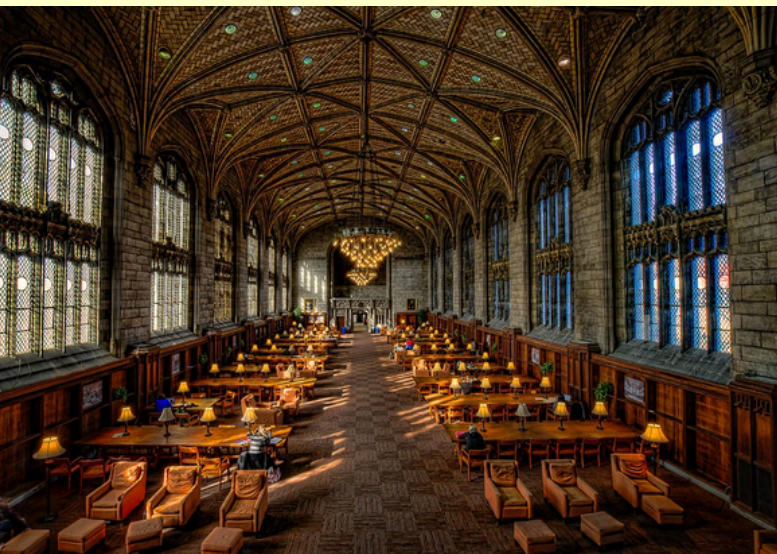

5 საუკეთესო ქვეყანა სასწავლებლად

თითქმის ყველა მოსწავლის სურვილი და მიზანია განათლება მიიღოს საზღვარგარეთ. ეს სურვილი სხვადასხვა მიზეზებს ემსახურება, როგორიცაა წარმატებული კარიერა, კარგი განათლების მიღება, კავშირების გაფართოება, ახალი ადამიანებისა და გამოცდილების შეძენა.

მაგრამ ხშირად მოსწავლეებმა არ იციან, როგორ და რა კრიტერიუმების მიხედვით უნდა შეარჩიონ სასურველი ქვეყანა და უნივერსიტეტი. ჩვენ შემოგთავაზებთ 5 ქვეყანას, რომელიც მაქსიმალურად კომფორტულ და მეგობრულ გარემოს უქმნის უცხოელ სტუდენტებს.

აშშ

ამერიკის შეერთებული შტატები რომ ამ სიაში მოხვდა, გასაკვირი არ უნდა იყოს. ის უკვე დიდი ხანია საერთაშორისო სტუდენტებში პოპულარობით სარგებლობს სხვადასხვა მიზეზების გამო. მართლაც, შტატები ერთ-ერთი საუკეთესო თავისი სასწავლო პროგრამებით, განათლების ხარისხითა და სტუდენტებისთვის კეთილმოწყობილი გარემოთი.

ამერიკაში სწავლისა და ცხოვრების საფასური დამოკიდებულია იმ შტატზე და უნივერსიტეტზე, რომელშიც მოეწყობით. მაგრამ მნიშვნელოვანი ისაა, რომ უნივერსიტეტების უმეტესობა საუკეთესო სტუდენტებს სწავლის დაფინანსებას სთავაზობს. ზოგიერთი მათგანი საერთაშორისო სტუდენტებს კამპუსებით უზრუნველყოფს. უნივერსიტეტები წარმატებულ სტუდენტებს უნიშნავენ სტიპენდიებს და ხშირად ასაქმებენ კიდევ. სწავლის დასრულების შემდეგ გაქვს შესაძლებლობა დარჩე და იცხოვრო შტატებში. ყველაზე მთავარი კი ის არის, რომ ამერიკული დიპლომი გაქცევთ მეტად კონკურენტუნარიან და სასურველ კანდიდატად ნებისმიერ სამსახურსა და ქვეყანაში.

გერმანია

გერმანიაში სწავლის უპირატესობა სხვა ბევრ დადებით მხარესთან ერთად, სწავლის დაბალი საფასურია. გერმანიის ზოგიერთი უნივერსიტეტი წარჩინებული მოსწავლეებისათვის ფარავს წიგნებისა და საცხოვრებლის ხარჯებს. გერმანია ერთ-ერთი ყველაზე უსაფრთხო და მოწესრიგებული ქვეყანაა, რაც მას კიდევ უფრო მიმზიდველს ხდის სტუდენტებისთვის.

მიუხედავად იმისა, რომ გერმანული ენის ფლობა საჭირო და აუცილებელიც კია, ქვეყანაში განათლების მისაღებად არსებობს ალტერნატიული გზები, როგორიცაა ინგლისურენოვანი სწავლება და პროგრამები, რომლებიც მრავლადაა გერმანიაში.

თუ თქვენ დაინტერესებული ხართ ინჟინერიით, მედიცინით და თუნდაც ბიზნესით, გერმანული უნივერსიტეტი საუკეთესო არჩევანი იქნება თქვენთვის.

ჰოლანდია

ჰოლანდია ცნობილია მისი მრავალფეროვანი კულტურით, მშვიდობიანი გარემოთი და შესანიშნავი უნივერსიტეტებით. ნიდერლანდები არის პროგრესული ქვეყანა, რომელიც დიდ რესურსებს დებს უმაღლესი განათლების სისტემაში. მას საერთაშორისო სტუდენტებისათვის მეტად მიმზიდველს ხდის ცხოვრებისა და სწავლის დაბალი საფასური, ამიტომ არ არის გასაკვირი რომ ჰოლანდიაში ყოველწლიურად 45000-მდე საერთაშორისო სტუდენტი ჩადის. გარდა ამისა ჰოლანდიაში კარგადაა დაცული ადამიანის უსაფრთხოება. ნიდერლანდების მოსახლეობის უმრავლესობა გამართული ინგლისურით საუბრობს, რაც კიდევ უფრო კომფორტულს ხდის ამ ქვეყანას საერთაშორისო სტუდენტებისთვის. აღსანიშნავია ქვეყნის ხელსაყრელი მდებარეობაც, მაგალითად ჰოლანდიიდან ევროპის ზოგიერთ ქვეყანაში გადასაფრენად მცირე დროც კი საკმარისია.

საფრანგეთი

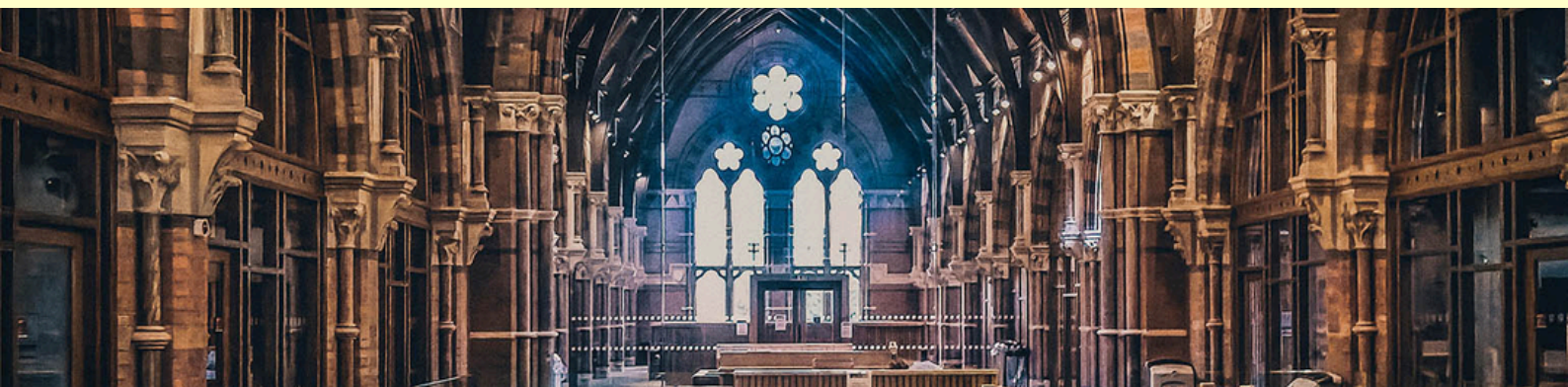
საფრანგეთი საერთაშორისო სტუდენტების ხშირი არჩევანია. მისი პოპულარობა გამოწვეულია ქვეყნის გასაოცარი კულტურითა და მაღალი განათლების დონით. საფრანგეთის უნივერსიტეტები ბრიტანეთის მსგავსად კარგი რეპუტაციით სარგებლობენ. სხვა ევროპულ ქვეყნებთან შედარებით საფრანგეთში სწავლა გაცილებით ნაკლებ ხარჯებთანაა დაკავშირებული. საფრანგეთი გამორჩეულია ხელოვნების სკოლებით და სასწავლებლებით. იმ შემთხვევაში, თუ გაინტერესებთ არქიტექტურა, დიზაინი ან ისეთი პროფესია, რომელიც ხელოვნებასთანაა კავშირში, საფრანგეთში ნამდვილად იპოვით თქვენთვის შესაფერის უნივერსიტეტს. თუ თქვენი სურვილია სტუდენტობისას იმოგზაუროთ, საფრანგეთი ამ მხრივაც საუკეთესო არჩევანია.

დიდი ბრიტანეთი

ჩვენ სიაში შემდეგი დიდი ბრიტანეთია. არსებობს კარგი მიზეზები იმისთვის თუ, რატომ უნდა ავირჩიოთ ბრიტანეთი სასწავლებლად. დავიწყეთ იმით, რომ ბრიტანეთი მართლაც სარგებლობს კარგი რეპუტაციით მსოფლიოს გარშემო. სწორედ ეს რეპუტაცია დაგვხმარება მომავალში კარგი სამსახურის პოვნაში. მაგრამ მხოლოდ რეპუტაცია როდია, ბრიტანეთს მართლაც აქვს მსოფლიოში საუკეთესო სასწავლო პროგრამები. დიდ ბრიტანეთში სწავლასა და შემდეგ იქ ცხოვრებას კიდევ აქვს ერთი დადებითი მხარე, აქ გაცილებით მაღალია ანაზღაურება სხვა ქვეყნებთან შედარებით, მაგრამ რთულია იშოვო კარგი სამსახური ბრიტანული დიპლომის გარეშე. სტუდენტობის გატარება ევროპის ამ ერთ-ერთ საუკეთესო ქვეყანაში ნამდვილად შეგიქმნით დაუვინყარ მოგონებებს და მოგცემთ კარგ გამოცდილებას. თუმცა, უნდა ითქვას, რომ ბრიტანეთში ცხოვრება, განსაკუთრებით კი ლონდონში, საკმაოდ ძვირია. ფასები დამოკიდებულია ადგილმდებარეობაზე. მაგალითად ლონდონის დასავლეთ ნაწილში ბინის ქირაობა უფრო ძვირია, ვიდრე მის აღმოსავლეთ ნაწილში. მიუხედავად ამ ხარჯებისა, ბრიტანეთი მაინც იქნება საუკეთესო არჩევანი განათლების მისაღებად.

ანი იაკობიძე

ინტერვიუ ლალი ბადრიძესთან

ლალი ბადრიძე ფსიქოლოგი, საქართველოში პოზიტიური და ტრანსკულტურული ფსიქოლოგიის საერთაშორისო წარმომადგენლობის ხელმძღვანელი გახლავთ. დღესდღეობით ის ეხმარება ადამიანებს, განსაკუთრებით კი თინეიჯერებს, იმუშაონ საკუთარ თავზე, გაიაზრონ თავიანთი პოტენციალი და საკუთარი რესურსი ბოლომდე გამოიყენონ. ჩვენ მას რამდენიმე კითხვით მივმართეთ

რას გვეტყოდით საკუთარ თავსა და საკუთარ პროფესიაზე?

ჩემი ცხოვრების დიდი ნაწილი ისე გავატარე, რომ კარგად არ ვიცოდი რა იყო ფსიქოლოგია. ერთხელ ერთმა ადამიანმა მომცა პირველი ფსიქოლოგიის წიგნი. როგორც კი დავამთავრე კითხვა, მაშინათვე შემიყვარდა ეს სფერო. ახლა ძალიან ბედნიერი ვარ, რადგან მიყვარს ჩემი პროფესია და ხალხის დახმარება. ფაქტობრივად, ვერც კი ვგრძნობ, რომ სამუშაოა. პირიქით, სიამოვნებას ვიღებ და ხალხთან ურთიერთობა ენერგიით მმუხტავს. ყველაზე მეტად მიყვარს ის მომენტი, როდესაც მათ საკუთარ პოტენციალს აღმოვაჩენინებ ხოლმე.

თქვენ პოზიტიური ფსიქოთერაპიის სპეციალისტი ხართ. თუ შეიძლება, მოგვიყევით მეტი ამ ტიპის ფსიქოთერაპიის შესახებ

პოზიტიური ფსიქოთერაპია, იწერება როგორც “პოზიტუმ” და ნიშნავს არსებულს და მოცემულს. ანუ როცა რაღაც ხდება, იმას აღვიქვამთ ისე, როგორც არის. მაგალითად წვიმიანი ამინდი შეიძლება ერთისთვის კარგ ამინდად ითვლებოდეს, მეორესთვის - ცუდად. მაგრამ ის ხომ სინამდვილეში უბრალოდ ამინდია, სანამ მას მნიშვნელობას არ შევმატებთ. რატომ არის ერთი ადამიანი ბედნიერი და მეორე - არა ერთი და იგივე მოცემულობით? შენი დამოკიდებულებაა ყველაფრის განმსაზღვრელი. ამ განხრის მიზანიც ზუსტად ეს არის, დავეხმაროთ ადამიანებს, დაინახონ რეალობა და შემდეგ აირჩიონ, როგორი რეაგირება უნდათ რომ ჰქონდეთ ამ რეალობაზე. ასეთი გამონათქვამი არსებობს, რომელიც ხაზს უსვამს ამ განხრის ერთ-ერთ ძირითად პრინციპს: სანამ სთხოვ სხვას, გამოგიწოდოს ხელი, რათა დაგეხმაროს, ჯერ გაითვალისწინე, რომ შენ თავად ორი ხელი გაქვს. ანუ პირველ რიგში შენ საკუთარ თავს უნდა სთხოვო დახმარება და მერე სხვას. ჩვენ ვეხმარებით ადამიანებს, ისწავლონ საკუთარი თავის დახმარება. “თევზს კი არ ვაძლევთ, როცა შია, არამედ თევზის დაჭერას ვასწავლით”.

ბევრი ადამიანი მიიჩნევს რომ თერაპია საჭირო არ არის. რას ეტყოდით მათ? რატომ თერაპია?

დიახ, ეს შეხედულება ბევრს აქვს. მაგრამ თერაპია არ არის მხოლოდ მაშინ საჭირო, როდესაც ცუდად ხარ და კარგად ყოფნა გინდა. შეიძლება კარგად იყო, მაგრამ უკეთესად გინდოდეს ყოფნა. შეიძლება რაიმე პრობლემა გაქვს, რისი მოგვარებაც გიჭირს. ეს იმას არ ნიშნავს, რომ შენით ვერ მოაგვარებ, უბრალოდ თერაპია გეხმარება ეს უფრო მალე და სიღრმისეულად გააკეთო. როდესაც ადამიანს დეპრესია, ფობია ან მსგავსი რამ აქვს, ძნელია, ამასთან მართო გამკლავება. რა თქმა უნდა, ადამიანს აქვს ამის უნარი და არ გამოვრიცხავ, რომ შეძლოს, მაგრამ ფსიქოთერაპევტი ამ პროცესში პროფესიულად გეხმარება, რაღაც ხერხებს და ინსტრუმენტებს გთავაზობს, რომელიც შეიძლება თავად არ იცოდი. თერაპია ასევე გვეხმარება საკუთარი თავის და პოტენციალის აღმოჩენაში. უკეთესსაც გეტყვით, ყველაზე დიდხანს იცით რა პროფესიის ხალხი ცხოვრობს? ფსიქოთერაპევტები, რადგან ყველას თავისი თერაპევტი ჰყავს :)

რას ურჩევდით მენტალური ჯანმრთელობისთვის მოზარდებს? თქვენი აზრით, რა არის ერთი რამ, რაც გგონიათ, რომ თუ ვისწავლით, მენტალურად უკეთესად ვიქნებით?

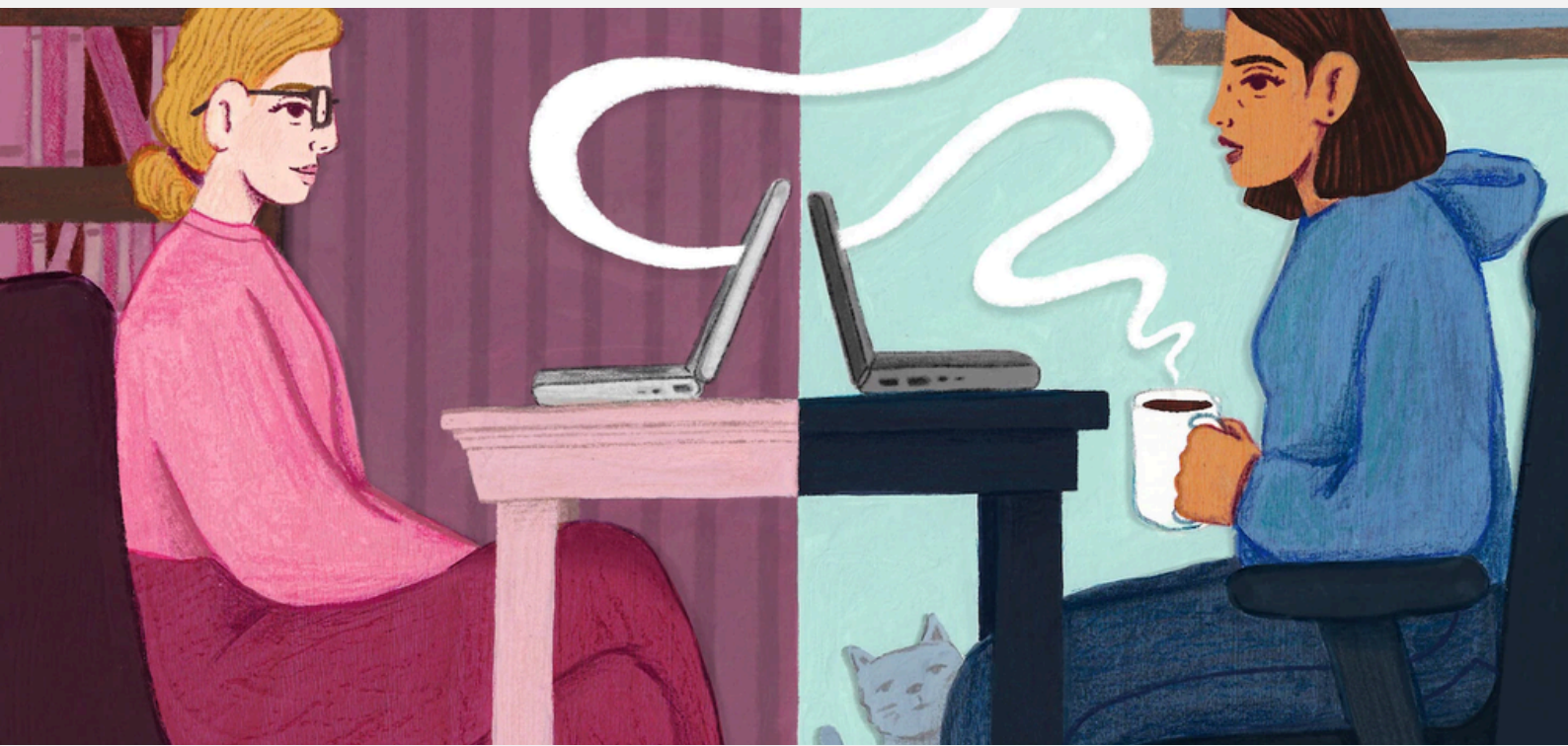
პირველ რიგში ვიტყვი, რომ ბედნიერება არის უნარი. მთავარია, ისწავლო სხვანაირად შეხედო მოვლენებს. პრობლემები სად იწყება? როცა ადამიანი დარდობს წარსულზე და არ ცხოვრობს აწმყოში. არც წარსულს უნდა გადავყვეთ, რომელიც უკვე მომხდარია და არც მომავალს, რომელიც ჯერ არ მომხდარა. ყველაზე მნიშვნელოვანია, სადაც ხარ იმ მომენტში, ის დააფასო, ისწავლო აქ და ახლა ყოფნა. მოზარდებმაც უნდა ისწავლონ ეს და რაიმე საშიშის წინ თუ ვდგავართ, მაგალითად გამოცდები, ვკითხოთ ჩვენ თავს, რა არის ყველაზე ცუდი რამ, რაც შეიძლება მოხდეს? ჩაიჭრა. და მერე რა? შემდეგ წელს ჩააბარებ თავიდან. მოზარდებს ვურჩევდი, რაც შეიძლება მეტი შეცდომა დაუშვან. თუ ჩააბარებ ფინანსებზე და გადაწყვიტე, რომ ფსიქოლოგია გინდა, არ არის პრობლემა, შეცვლი.

როგორ შევნიშნოთ თუ ჩვენ ახლობელს მენტალური პრობლემები აქვს და როგორ შეიძლება დავეხმაროთ მას?

უნდა მივიღოთ ისეთები, როგორებიც არიან. ჩვენ სხვა ადამიანებს ვერ შეცვლით, შეგვიძლია დავეხმაროთ, თავად შეიცვალნენ. მაგალითად, ყველაზე კარგი გზა არის, თუ გამოგყვებით, პროფესიონალთან წაიყვანოთ. ასეთ ადამიანებს ყველაზე მეტად გაგება, სითბო და სიყვარული სჭირდებათ. უნდა აგრძნობინოთ, რომ იგი მარტო არ არის და იღებ ისეთს, როგორიც არის.

საბოლოოდ გთხოვთ გაგვიზიაროთ თქვენი საყვარელი ციტატა ან ფრაზა

“თუ გინდა გქონდეს ის რაც არასოდეს გქონია, უნდა გააკეთო ის, რაც არასდროს გაგიკეთებია”.

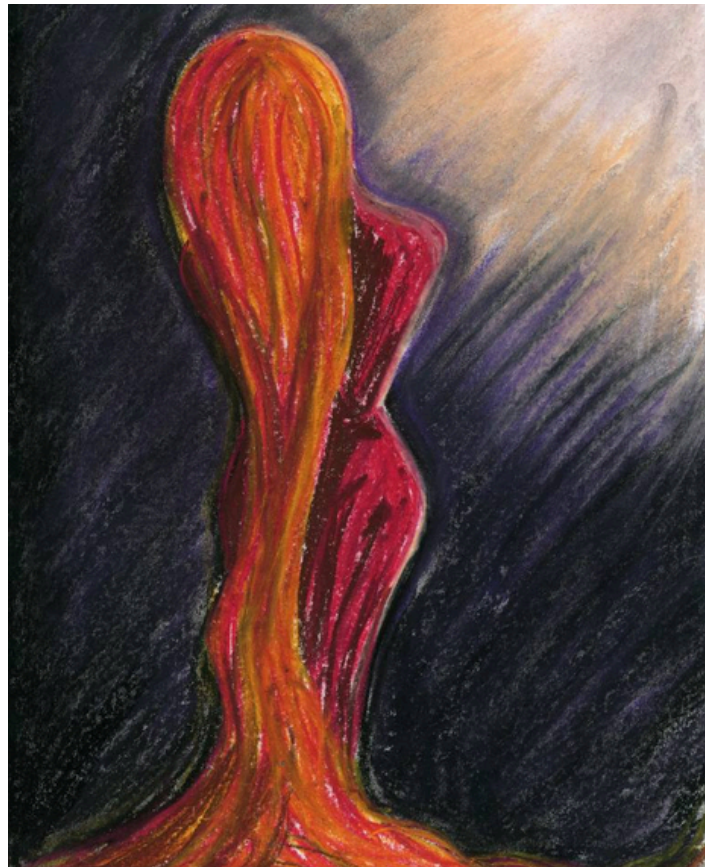
სასარგებლო რჩევები

NO

როგორ ვისწავლოთ "არას" თქმა

რატომ არის ასეთი მოკლე სიტყვის „არას“ თქმა ასე რთული? ჩვენ ვლელავთ იმ ფაქტზე, რომ ადამიანის დამოკიდებულება ჩვენს მიმართ შეიცვლება. არ გვსურს, რომ ახლო მეგობარი თუ ნათესავი ჩვენს მიმართ კრიტიკულად განეწყოს. მეორე მხრივ, არ გვინდა სხვა ადამიანის დათრგუნვა და განაწყენება. სწორედ ამიტომ უჭირთ ადამიანებს, უმეტესწილად კი თინეიჯერებს, უარის თქმა. დამატებითი ზეგავლენის ფაქტორად შეიძლება მივიჩნიოთ ქვეყნის კულტურა და საზოგადოებაში დამკვიდრებული წესები, სადაც უარის თქმა ხშირად უზრდელობადაც კი აღიქმება.

ბევრ ქვეყანაში არ უყვართ „არას“ თქმა. უარის ნაცვლად, იქ დუმილს ამჯობინებენ ან უბრალოდ აიგნორებენ დასმულ შეკითხვას. განსაკუთრებულად გამორჩეული ამ მხრივ ტაილანდია. მათ ენაზე „არა“ პირდაპირი მნიშვნელობით არ ითარგმნება. ტაილანდელები თვლიან, რომ უარის თქმა ნეგატიურ ემოციებთან ასოცირდება. რეალურად კი პირიქითაა: როდესაც თქვენ ამბობთ „კის“ „არას“ ნაცვლად, გინევთ გააკეთოთ ისეთი რამ, რაც თქვენს ინტერესებში არ შედის. სწორედ ეს იწვევს უარყოფით ემოციებს და ცუდ განწყობას. როდესაც ვაცხადებთ თანხმობას უარის ნაცვლად, ამით საკუთარ თავს პატივს არ ვცემთ. არადა უარის თქმის უნარი ნამდვილად საჭირო რამ არის, განსაკუთრებით მაშინ, როდესაც ისეთ საქმეზე გვითანხმებენ, რაც ჩვენთვის მიუღებელია. როცა შეგვიძლია ვთქვათ „არა“, ამით ვაფასებთ ჩვენს დროს, ინტერესებს და იმას, რასაც ჩვენ ვთვლით პრიორიტეტულად და არა - სხვა. ამიტომაც არის საჭირო მუშაობა ისეთ თვისებაზე, როგორიც „არას“ თქმაა.

ქვემოთ გთავაზობთ რამდენიმე ხერხს ამ პრობლემის დასაძლევად:

1) სანამ დასტურს ან უარს იტყოდეთ, ყოველთვის დასვით კითხვა „რატომ“. ეს სიტყვა განსაკუთრებით ჯადოსნურია მაშინ, როდესაც გადანყვეტილების მიღების პროცესში ხართ. როდესაც ამ კითხვას პასუხს სცემთ, ეს ნიშნავს, რომ თქვენ მიერ გაცემული პასუხი ნაფიქრი და გაანალიზებულია. წინააღმდეგ შემთხვევაში თქვენი გადანყვეტილება ნაჩქარევია.

2) გაანალიზეთ, რომ „არას“ აცხადებთ წინადადებაზე და არა იმ ადამიანზე, ვინც ეს შემოგთავაზათ. ადამიანების უმრავლესობა წუხს იმ შედეგებზე, რაც უარის თქმას მოჰყვება. ხშირად კი ეს შედეგი წარმოუდგენიათ, როგორც იმ ადამიანთან ურთიერთობის განწყვეტა ან დაშორება. ამ რჩევის გათვალისწინების შემდგომ თავს გაცილებით უკეთ იგრძნობთ, რადგან თქვენ უარყოფთ მეგობრის მოთხოვნას და არა თავად მეგობარს.

სასარგებლო რჩევები

3) იყავით პირდაპირი და დამაჯერებელი. „არ შემიძლია“, „ვერ დაგთანხმდები“ და მსგავსი ფრაზები თქვენს დამაჯერებლობას ამცირებს, ამიტომაც უბრალოდ თქვით „არა“. რაც უფრო მოკლე და დამაჯერებელი იქნება უარი, მით უფრო დაარწმუნებთ ოპონენტს. უარს არ უნდა მოჰყვეს თავდაცვითი ახსნა-განმარტებები. ამით მოსაუბრეს საშუალებას აძლევთ თქვენთან მიმართებაში უპირატეს მდგომარეობაში აღმოჩნდეს.

4) შესთავაზეთ თქვენი ვარიანტი. თუ თქვენ არ გსურთ გააკეთოთ ის, რასაც სხვა გთავაზობთ, მაშინ შესთავაზეთ ისეთი რამ, რაც თქვენთვისაც სასურველი იქნება. „არა, თუმცა შემიძლია ...(თქვენი ვარიანტი)“ ეს მეთოდი ჩვეულებრივ უარზე უკეთესიცაა, რადგან ამ დროს როგორც მოპირდაპირე მხარე, ასევე თქვენც მომგებიან პოზიციაში ხართ.

EXCHANGING IDEAS

ამ მარტივი რჩევების გათვალისწინებით თქვენ აღარ გაგიჭირდებათ უარის თქმა და აღარასდროს აღმოჩნდებით „გამოყენებულის“ როლში. აღარ მოგიწევთ აკეთოთ ის, რაც თქვენ არ გსურთ. უარის თქმის უნარი თვითრწმენას შეგმატებთ და უფრო ძლიერ პიროვნებადაც გაქცევთ.

5) თუ თქვენ „არას“ თქმა არ შეგიძლიათ და ამის გამოსწორება გსურთ, უბრალოდ დაისახეთ მიზნად დღეში „არას“ რამდენჯერმე თქმა. თავიდან ეს უცხოდ და არც ისე სასიამოვნოდ მოგეჩვენებათ, მაგრამ დროთა განმავლობაში მიხვდებით, რომ „არას“ თქმით, საკუთარ თავს აუმჯობესებთ და ხდებით უფრო თავდაჯერებული.

UNPOPULAR OPINION

განუყოფელი ტკივილის ბედნიერება

საზოგადოების დიდი ნაწილი აღიქვამს წაგებას მარცხად, ცუდ გუნებაზე ყოფნას - სისუსტედ, ხოლო ნეგატიურ გამოცდილებებს - ტრაგედიად. ბავშვობიდან გვეხმის, რომ სირბილის დროს შეიძლება რაღაც ვიტყვინოთ, რაიმე ახლის ცდამ შეიძლება ცუდი შედეგი გამოიღოს, რომ ცუდ ხასიათზე ყოფნა არ შეიძლება და ა.შ. ჩვენ კი გვიჩნდება შიში ნეგატიური გამოცდილებებისა და მთელი ცხოვრების მანძილზე ვცდილობთ, მათ თავი ავარიდოთ. მაგრამ არავინ გვასწავლა, რომ უნდა ვირბინოთ, თუნდაც იმიტომ, რომ დავეცეთ და ტკივილს გემო გავუგოთ, ხოლო არავინ გვითხრა, რომ ცუდ ხასიათზე ყოფნა ჩვენი ბუნების ნაწილია და აუცილებელიც არის ხოლმე.

ტკივილი ჩვენი ცხოვრების განუყოფელი ნაწილია და მის გარეშე ბევრი რამ წარმოუდგენელია. ფიზიკური ტკივილი გვასწავლის ჩვენს ცხოვრებაში შესაძლო საფრთხეების შესახებ, ის გვიჩვენებს საზღვრებს და მათ დაცვას გვაძლევს. ამიტომ მისგან გაქცევა და თავის არიდება არ არის ყოველთვის სასარგებლო. მარკ მენსონი თავის წიგნში სახელად „ფეხებზე დაკიდების ნატიფი ხელოვნება“ სწორედ ამაზე საუბრობს, რომ ტკივილი სასარგებლოა და გარკვეული დოზით ის ჩვენს ცხოვრებაში აუცილებელიც არის. „ისევე, როგორც ფიზიკური ტკივილი, სულიერი ტკივილიც ყოველთვის ცუდი ან სულაც არასასურველი არაა. ზოგ შემთხვევაში ემოციური ან ფსიქოლოგიური ტკივილის განცდა სასარგებლო და აუცილებელია. როგორც ნატკენი თითი გვკარნახობს, რომ მაგიდის ფეხს უნდა მოვერიდოთ, ასევე უარყოფით ან წარუმატებლობით გამოწვეული ემოციური ტკივილი გვასწავლის, როგორ არ დავუშვათ ორჯერ ერთი და იგივე შეცდომა“. ესეც რომ არ იყოს, ტკივილი ხომ შეგრძნებაა, გრძნობაა. როგორ შეიძლება შევძლოთ, გვიყვარდეს, გვიხაროდეს, გვსიამოვნებდეს, თუკი შეგრძნებებს გავექეცით? ან დავაფასოთ ეს ყველაფერი, თუკი ტკივილი არ განგვიცდია?

ბევრი ადამიანი თვლის, რომ ნეგატიურ გამოცდილებებს მხოლოდ ცუდი მოაქვს, მაგრამ რეალურად ისინი ბევრ რამეს ცვლიან ჩვენში და გვეხმარებიან მომავლის უკეთ წარმართვაში. პირადი გამოცდილებიდან შემიძლია ვთქვა, რომ თავდაპირველად ყველა წარუმატებლობა ძალიან სასტიკი გვეჩვენება, მაგრამ გარკვეული დროის შემდეგ ვხვდებით ამ ნეგატიურმა გამოცდილებამ რამდენი რამ მოგვცა და შეცვალა ჩვენში. ვიხედებით უკან და ვხვდებით, რომ ესა თუ ის განსაცდელი საჭირო იყო. ამას ვაანალიზებთ და აღარ გვეშინია, რადგან ვიცით, რომ რაც მოხდა გამოგვადგა და რაც მოხდება კიდევ უფრო გაგვზრდის.

OK Computer

რეცენზია

სიტყვა "შედეგრი" ხშირად გამოიყენება მუსიკაზე საუბრისას, ზოგჯერ სრულიად გადაჭარბებულად, მაგრამ ეს სიტყვა ნამდვილად შეეფერება Radiohead-ის "OK Computer"-ს. ამ ალბომის მუსიკალური და სოციალური მნიშვნელობა რომ აღვიქვათ, ჯერ კონტექსტი უნდა გავითვალისწინოთ, რომელშიც ის დაიბადა.

90-ანები დასასრულს უახლოვდება. გრანჯის და ბრიტპოპის დომინაცია მალე დასრულდება. ამ დროს Radiohead უკვე კარგად ჩამოყალიბებული ბენდია საკუთარი სტილითა და ორი ალბომით, მაგრამ ალტერნატიული როკის სცენაზე ისინი დიდად არ გამოირჩევიან. ამიტომაც იყო "OK Computer" სიურპრიზი ყველასთვის, რადგან ის არ ჰგავდა არც Radiohead-ის წინა ნამუშევრებს და არც იმდროინდელ როკის ტრადიციების გამგრძელებელს. იგი იყო გაქცევა 90-იანების როკისგან და დადგენილი წესებისგან.

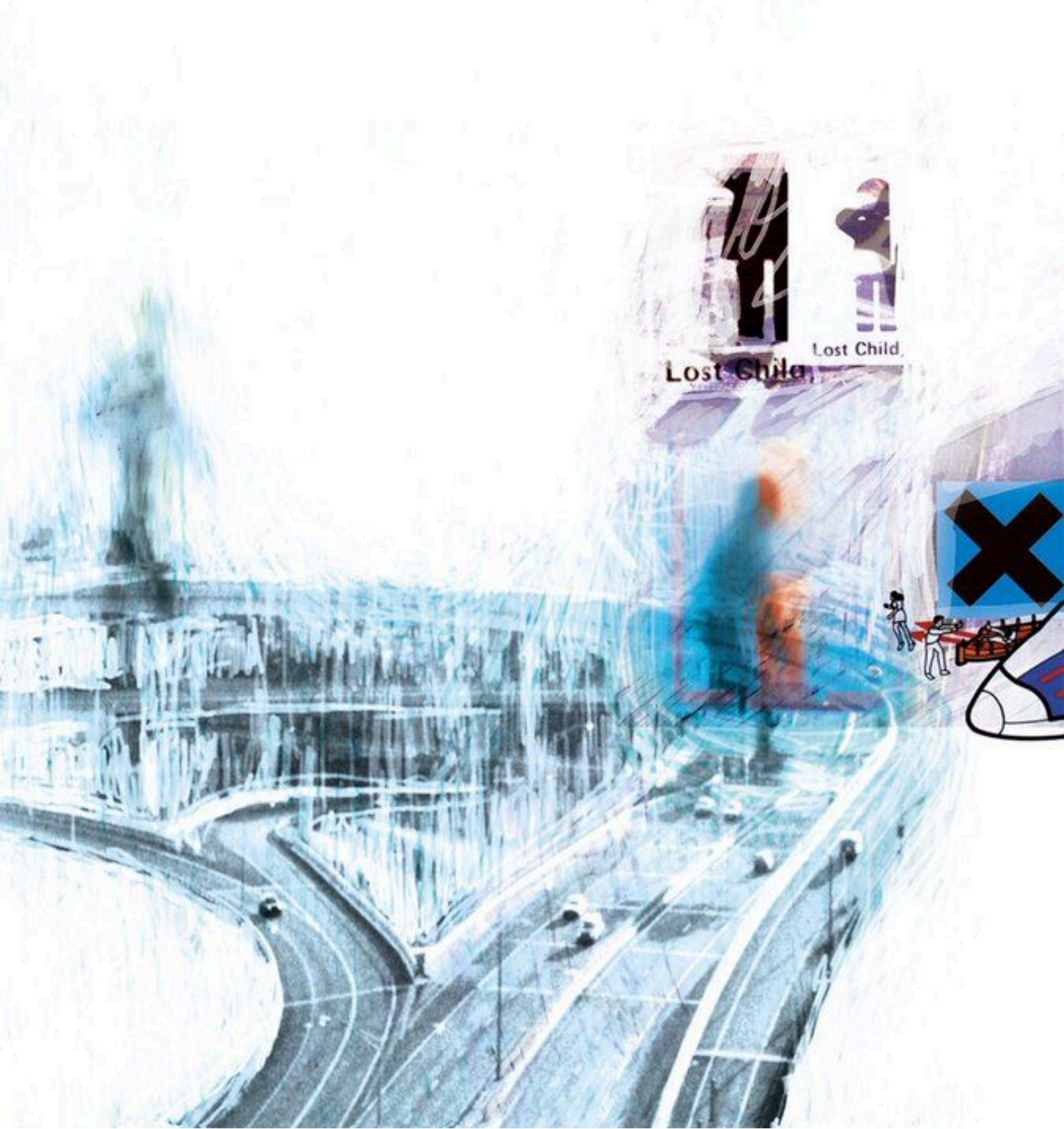
ალბომს აქვს ელექტრონული ელემენტები, რომლებიც "Kid A"-ში მთლიანად ჩაანაცვლებენ გიტარას და რადიკალურად შეცვლიან ბენდის იდენტობას. Radiohead-ისთვის დამახასიათებელი აბსურდული, თითქმის ალოგიკური ტექსტები პირველად სწორედ "OK Computer"-ში ჩანს. უცხო ხმა ამ ალბომს მუსიკალურად დღესაც რელევანტურს ხდის, მაგრამ ალბომის მთავარი ღირსება ის თემებია, რომელსაც ეხება და ის სიზუსტე, რომლითაც შეძლო ოცდამეერთე საუკუნის ცხოვრების წინასწარმეტყველება. ალბომი "Airbag"-ით იწყება, რომელიც სიკვდილისგან ძლივს გადარჩენასა და ასეთი გამოცდილების შემდეგ ცხოვრებაზეა. ტექნოლოგიის ირონია: სწრაფად მიმავალ მანქანას შეუძლია მოგვლას, მაგრამ აირბავს შეუძლია გადაგარჩინოს. იმას, რასაც ვქმნით, ჩვენი მოკვლაც შეუძლია და გადარჩენაც. "Paranoid Android: პარანოია და თანამედროვე საზოგადოების კრიტიკა. ამბიციი, ძალაუფლების წყურვილი და კონსუმერიზმი

ერთიანდება და ქმნის ბინძურ სამყაროს, სადაც ვერავის ენდობი. იზოლაცია და მარტოობა გვხვდება "Subterranean Homesick Alien"-ში, დაუმორჩილებლობა და კონტროლისგან გაქცევა - "Exit Music (For a Film)"-ში, ჩვენს მიერ გაცდილი ემოციების ზედაპირულობა და სიცარიელე - "Let Down"-ში, მორალისტობა და სხვების დასჯის სურვილი, საზოგადოების დაკვეთა კონფორმიზმზე - "Karma Police"-ში. "Fitter Happier"-ში კომპიუტერს კაცობრიობისთვის განაჩენი გამოაქვს და "გვასწავლის" როგორ ვიცხოვროთ. კორუფციისა და იმდროინდელი ნეოლიბერალური პოლიტიკის კრიტიკა "Electioneering"-ში, დეპრესია, პარანოია და საკუთარი თავისგან გაქცევის მცდელობა - "Climbing up the Walls"-ში. "No Surprises"-ში გვკლავს ის, რასაც ყოველდღე ვაკეთებთ, ვირჩევთ უვიც არსებობას და გავურბივართ ცხოვრებისთვის თვალის გასწორებას, ველოდებით მშვიდ სიკვდილს, ვარსებობთ, მაგრამ არ ვცხოვრობთ. ტექნოლოგიის უნდობლობა "Lucky"-ში და "The Tourist"-ის სიჩქარე, როგორც აჩქარებული ცხოვრების ალეგორია და შედარება ტურისტთან, რომელიც უცხო ქვეყანაში ცდილობს, ყველაფერი რაც შეიძლება სწრაფად ნახოს და საბოლოოდ სიღრმისეულად ვერაფერს ნახულობს.

ყველაფერი ეს ნათქვამია არაჩვეულებრივ მუსიკალურ ენაზე, რომელიც ხან ამბოხის, ხან სინანულის, ხანაც განთავისუფლების სურვილს აღძრავს და ქმნის უნიკალურ ემოციურ ფონს, რომელიც ამ თემების გაშლას უნდა ახლდეს თან. ეს არის "OK Computer"- შედეგრი მუსიკალურად და რელევანტური თემატურად. ტექნოლოგიის შიში, დეპრესია, იზოლაცია, მარტოობა და კონფორმიზმი თანამედროვე დროს ალბათ უფრო აქტუალურია ვიდრე ოდესმე და სწორედ ამიტომ არ კარგავს "OK Computer" მნიშვნელობას მისი გამოსვლიდან თითქმის 25 წლის შემდეგაც.

დაჩი ჩხაიძე

**"IT'S ALWAYS BEST WHEN THE LIGHT IS OFF
IT'S ALWAYS BETTER ON THE OUTSIDE
FIFTEEN BLOWS TO THE BACK OF YOUR HEAD
FIFTEEN BLOWS TO YOUR MIND"**

თინეიჯერის ხმა

ინდივიდუალიზმი - რიტმის რღვევიდან ბანკოთარებაში

ინდივიდუალიზმი არის ის, რაც ყველა ჩვენგანშია და მთელი ცხოვრება ვატარებთ, მაგრამ ხშირად გამბედაობა არ გვყოფნის, რომ გარეთ გამოვუშვათ და ვანახოთ ხალხს, რეალურად ვინ ვართ, შიგნიდან როგორები ვართ. ხანდახან, როცა ჩვენი შინაგანი მე გარეთ გამოაღწევს წამიერად მაინც და ვხდებით ის, ვინც ვართ, ხშირად პასუხად დაცივნას, შეურაცხყოფას ან დამცირებას ვიღებთ, ამის გამო ისევ ვიკეტებით, ვკლავთ ჩვენს შიგნით არსებულ პიროვნებას და ვემსგავსებით იმ ნაცრისფერ, ერთფეროვან სამყაროს, სადაც მარტივია, რომ დაიკარგო. ჩვენ თითქმის ყოველდღე ვხდებით კრიტიკის მსხვერპლი ჩვენი განსხვავებული აზრის, ჩაცმისა თუ გარეგნობის გამო და გვგონია, ვერასოდეს ვიპოვით იმ საზოგადოებას, რომელსაც ჩვენი რეალური „მე“ გაგება და პატივისცემა შეეძლება. იმიტომ, რომ მართო არ დავრჩეთ, ყოველ დილით ვიკეთებთ ნილაბს, ნილაბს, რომელშიც ისეთები ვართ, როგორიც უმრავლესობას უნდა, რომ ვიყოთ. ეს ნილაბი გწვავს, მაგრამ შვებასაც გაძლევს. შვებაა, როდესაც ზურგს არ გაქცევენ ან ზედმეტ ყურადღებას არ იქცევ. ხშირად ეს ნილაბი იმდენად გვეკრობა, რომ ჩვენი ცხოვრების განუშორებელი ნაწილი ხდება და საბოლოოდ ვხდებით ბრბო, მასა, სწორედ ის მასა, რომელიც ინდივიდუალიზმს კლავს და ანადგურებს და თავად სახედაკარგული აუფერულებს ნაკვთებს. სწორედ ბრბოში იმსხვერპლა ჯორდანო ბრუნოც, რომელმაც რეალურად დაგვანახა ის, რაც სურდა, რომ ხალხს სცოდნოდა - დედამიწა მრგვალია.

სწორედ ამ ნათქვამს აუჯანყდა ხალხი, რომელიც დაბრმავებული იყო იმ რეალობით, რომელშიც ცხოვრობდა. მათ არ სურდათ, რაიმე პატარა სიმართლის სხივის დანახვაც, რომელიც საათის მექანიზმივით აწყობილ ცხოვრებას წამიერად მაინც გააჩერებდა, დაანახებდა ახალს. ამის გამო ბრუნო საზოგადოებამ სიკვდილისთვის განირა. ჯორდანო ბრუნომ არ დაკარგა ინდივიდუალიზმი, მან გაიმარჯვა, სწორედ მისი დამსახურებაა ის სწრაფი განვითარების შედეგი, რომელმაც ჩვენამდე მოაღწია. ბრბოდ ქცეული საზოგადოება ვერ იტანს განსხვავებულ ხედვას, განსხვავებულ აზრს და მზადაა განიროს, მოიშოროს ისე, როგორც მოიშორა იგი - სახე-სიმბოლო პიროვნებისა ჯემალ ქარჩხაძის ცნობილი ნაწარმოებიდან "იგი". იგი სხვებს არ ჰგავდა, ის ხატავდა და გამართული სიარული შეეძლო, ის სამყაროს განსხვავებულად აღიქვამდა. იგის და ბელადის კონტრასტული სახეები კიდეც ერთხელ დაგვაფიქრებს იმაზე, თუ როგორია სახედაკარგული ადამიანი და როგორი დიდი დანაშაულია პიროვნების მკვლელობა, რომელიც საზოგადოების განვითარების სიკვდილის ტოლფასია, რადგან თუ ხელს შევეუშლით ინდივიდუალური ხედვის აღმოცენებას ან წარმოჩენას, სამყარო მოსაბეზრებელი და უინტერესო გახდება, ყველა და ყველაფერი ერთნაირად დაემსგავსება, ახალი არაფერი შეიქმნება და ცხოვრება ერთფეროვნად გაგრძელდება.

უნდა გვახსოვდეს, რომ ინდივიდუალური ხედვა და წარმოსახვა ქმნის მომავალს და ამის ნათელი მაგალითები უხვად გვაქვს ხელოვნებასა თუ მეცნიერებაში. ნებისმიერი აღმოჩენა ხდება პროგრესის წინაპირობა, რომელიც ჯერ არღვევს სამყაროს ერთიან რიტმს, შემდეგ კი ავითარებს მას.

თავისუფალი რუბრიკა

ივლიტა

ივლიტა დაიბადა. არ უტირია. ივლიტა წაიქცა. არ უტირია. ივლიტას ბაღში სათამაშო წაართვეს - არ უტირია. ივლიტას ეჩხუბნენ, არ უტირია. ივლიტა დასაჯეს, არ უტირია. ივლიტა სკოლაში შევიდა, რა თქმა უნდა არ უტირია. ივლიტას დასცინეს, გაბრაზდა, გული ეტკინა, იმედი გაუცრუვდა, დაისაჯა, გაუხარდა, შეიყვარა, გადაიყვარა, დედა მოუკვდა, მაგრამ მაინც არ უტირია. ივლიტა წამოიზარდა. თვრამეტ წელს უცრემლოდ ჩაეცლო მის ცხოვრებაში. ივლიტა ყველასთვის იდუმალი, ბნელი და უემოციო ბავშვი იყო, რომელთანაც ვერავინ გაერთობოდა. მაგრამ ეს ხომ სიმართლე არ არის. გოგონას ლამაზი და თუნდაც იდუმალებით მოცული სულის გაღება არავინ მოინდომა, ამიტომაცაა ის მარტოდმარტო.

ჩავაქრე სანთლები, სურვილიც ჩავიფიქრე, დროა განვმარტოვდე. ფეხშიშველი ავდივარ მეორე სართულის კიბეებზე. შევიგრძნობ თითოეულ წვიმის წვეთს და ვგრძნობ, რომ ვარსებობ. გაზაფხულია. წვიმის სურნელი თავბრუს მხვევს, ბედნიერებით მავსებს და მაფიქრებს, მაფიქრებს ჩემ თავზე, ეს კი წუთიერ მელანქოლიაში მაგდებს. ჩემი ფეხის გულები სულ სველია და ვგრძნობ, როგორ მისველდება სულიც. ვფიქრობ იმაზე, რომ ვფიქრობ და სხვაგან აღარ მიშვებენ ფიქრები. იქნებ უნდა შევიცვალო და გავხდე ისეთი, როგორსაც მიმიღებენ? დროა შიგნით შევიდე. წვიმისა და წამიანი ბალახის სუნიდან მტვრისა და ძველი წიგნების სუნში შევაბიჯე. შევედი, პიანინოდან სარკე ჩამოვიღე, დავჯექი. თვალებს ვხუჭავ, ვფიქრობ ჩემს შიგნით არსებულ სიბნელებზე. ვახელ თვალებს და რა თქმა უნდა, დიდებული მკაცრი, ბრძენი ივლიტა მხვდება. მის დანახვაზე სულ მეცინება, ზედმეტად სერიოზული და წარბებზეჭმუნულია.

-გამარჯობა .

-...

-დღეს თვრამეტის გავხდი.

-რა ქენი მეგობრები დაპატიჟე?

- ჩაიციანა.

-ჰა ჰა ,რა სასაცილო ხარ.

-სიცილი გვეყოს, პატარა
ოკეანევ.

-ვფიქრობდი, რა მოხდება რომ
შევიცვალო.

-მე გეტყვი "იყავი ის, ვინც ხარ.
სხვა როლები დაკავებულია."

-კი მაგრამ, შეცვლა ტყუილი
ხომ არაა?

-შენ ეს უკვე ბევრჯერ სცადე და
არ გამოვიდა.

-ჰო.

-ხოდა ახლა თავადვე მიხვდი
პასუხს

ერთმანეთს იმით ჰგავდნენ,
რომ ლაპარაკი არ უყვარდათ
და ყველაფერზე ლაკონურ
პასუხებს ისროდნენ.
ივლიტას ეს ზოგჯერ
ალიზიანებდა, მაგრამ
ამავდროულად მოსწონდა.
მეორე ივლიტასგან
გახმაურებული ერთი სიტყვაც
კი ძალიან აფიქრებდა და
პასუხსაც თავად პოულობდა.

თავისუფალი რუბრიკა

-ჩემი ცხოვრება მართლა უშინაარსოა?

-"ცხოვრება ფასდება არა მისი ხანგრძლივობით, არამედ შინაარსით". შენ რომელი გაქვს?

-არც ერთი?

-მართალია.

-სულ რატომ მტკენ გულს?

-მხოლოდ და მხოლოდ სიმართლეს ვამბობ.

-იცი, შეგიძლია ადამიანს მოატყუო თუ მისი გულის ტკენა არ გინდა.

-"მატყუარას არც მაშინ დაეჯერება, როცა სიმართლეს ამბობს."

-კარგი, კარგი, გასაგებია. შენთვის რას მეთყვი? საკუთარი ციტატა მესროლე დიდებულო, კადნიერო ივლიტავ.

-აი ზუსტად გუშინ ვფიქრობდი: მტრის ტკბილი სიტყვა უფრო ტკბილია ვიდრე მოყვარის.

-ეს ვინლა თქვა.

-მე.

-ვერ გავიგე...რატომ მითხარი, რომ ჩემი ცხოვრება უშინაარსოა.

-ჩემ გარდა არავის ელაპარაკები და არც არაფერს აკეთებ.

-წიგნებს ვკითხულობ, გონებას ვამდიდრებ. მაგრამ თავს მართოსულად და ცარიელად ვგრძნობ. რატომ?

-ბედნიერებისთვის ორი რამის კვებაა მნიშვნელოვანი, ეს ტვინი და გულია. "გონება მდიდრდება იმით, რასაც იღებ, გული კი იმით - რასაც გასცემ". შენ ბოლოს რა გაეცი? არაფერი. ცრემლებსაც კი არ გასცემ ამ დალოცვილ მიწაზე.

- "ადამიანის გული მაშინ არის ძლიერი, როცა იგი განათლებულია." იმას ნამდვილად ვერ მეთყვი რომ გაუნათლებელი ვარ.

-პატარა ოკეანევ, ადამიანი მაშინაა გაუნათლებელი, როცა დარწმუნებულია, რომ განათლებულია.

-პასუხი გამეცი.

-ვინ ხედავს ამას? ცოდნა პრაქტიკაში თუ არაა გამოყენებული ეს მკვდარი ცოდნაა.

-და იქნებ დამეხმარო? იქნებ გამაბედნიერო?

-იცი? დავიღალე. ძნელია ყოველდღე უსუსურ, პათეტიკურ, ინფანტილურ, ჩუმ სასოწარკვეთილებაში მყოფ გოგონას უსმინო თვრამეტი წლის განმავლობაში. ყოველი დღე ჩემთვის ჯოჯოხეთია!

-სასაცილო ხარ როცა ბრაზდები, კარგი მსახიობი ხარ, ბრავო! -ივლიტა გულიანად იცინოდა მოსწონდა სანახაობა. მაგრამ ჯერ ვერ მიმხვდარიყო, რომ მსახიობობასთან არ ჰქონდა საქმე.

-კარგი მსახიობი ვარ? შენი აზრით ვთვალთმაქცობ?

-ჰა ჰა! კარგი, უკაცრავად, განაგრძე.

- იცი, მკვდარი რომ იყო, უკეთესი იქნებოდა. ერთადერთი აქ მე მაწუხებ. შენზეა დანერილი: "უსიყვარულოდ ადამიანი იგივეა, რაც მიცვალებული შვეებულებაში". "ჯანსაღი ადამიანი სხვებს არ აძალებს, ძირითადად წამებული იქცევა მწამებლად". ვის აწამებ? მე. რაო ბავშვობის ტრავმებმა ხომ არ მოგიკაკუნეს? გახსოვს დედაშენის სიკვდილი? ქალი შენმა უცრემლო წლებმა და სიჯიუტემ მოკლა. შენ კი რა ჰქენი? ქალს პატივი არც მიაგე და ერთი ცრემლიც არ ჩამოუგდე. მართო შარდის ბუშტიდან კი არა, თვალებიდანაც უნდა გამოუშვა ეგ დაწყევლილი სითხე. მაგრამ არა! გოგოს არ შეუძლია. იქნებ ტირილმა გიშველოს და შენი ნაღველი, დარდი და მეც მაგ წყალს გამოატანო. მეც დავისვენებ და იქნებ შენ მახინჯ თავსაც უშველო რამე.

-გეყოფა!- ზუსტად ორი წამის განმავლობაში შეიკავა ივლიტამ სუნთქვა. დაამთქნარა. მაგრამ ეს ჩვეული მთქნარება არ იყო. პირი დაკეტილი აქვს. შუა მუცლის ღრუდან ნელ-ნელა მოდის თოვლის გორგალი, მოდის, მოდის, იზრდება და ყელში ხორხთან იჩხირება. ყურები ძალიან სუსტად დაეგუბა, საფეთქლებმა წამიერად ფეთქვა შეწყვიტეს. თითქოს თვალები ეზრდება და სადაცაა გადმოუცვივდება. ცხვირში იჭედება, პირს აღებს და გრძნობს, როგორ ჩასდის მარილიანი წყალი პირში...რომელიც შავი თვალებიდან იღვრება. სიჩუმე ჩამოვარდა, დრო გაჩერდა, ივლიტა გაშტერებული იყურება არსად. ნიკაპის წვერიდან ჩამოსული ცრემლების ნაკადი არ ჩერდება და უბეს უსველებს.

თავისუფალი რუბრიკა

* * *

ივლიტა წამომხტარიყო, ხელის გაკვრით გადაეყარა რაც კი მაგიდაზე დაეწყო. სარკე გატყდა. გოგონა შიგნიდან ისეთ რამეს გრძნობდა, რაც აქამდე არასდროს ეგრძნო. მეორე ივლიტამ საბოლოოდ გაუტეხა გული საბრალოს და ივლიტამაც გატეხა ის. ვინდა დარჩა? ნამსხვრევები ირეკლავენ ივლიტას უზომოდ ცრემლიან თვალებს და სრულიად სველ სახეს. ნამსხვრევები ირეკლავენ მკვდარ სულს, მკვდარ ოთახს, მკვდარ ჰაერს და მკვდარ გოგოს. ივლიტას ლამაზი, ბასრი, დახვეწილი სარკის ნამსხვრევი დაუვიწყებელი წითელი სითხით დაეჯილდოვებინა, ზუსტად ისე, როგორც, მეორე ივლიტამ დააჯილდოვა გოგონა ლამაზი მარილიანი წყლით. ივლიტა მოკვდა. ივლიტამ იტირა.

ანა გვასალია

მადრიცა
